

Vell, tossut i descaradament RTV

L'escriptor Pablo Martín Sánchez presenta *Diario de un viejo cabezota* a la Casa Navàs en companyia d'Ariel Santamaria, Aïda Folch i Joan Masdéu

Pablo Martín Sánchez ha estat acompanyat de Joan Masdéu, Aida Folch i Ariel Santamaria | Casa Navàs

Autoconfinat en una cabana propera al llac Lemán durant 99 dies (exactament els mateixos en què es desenvolupa l'acció viscuda pel protagonista de la seva darrera novel·la, ***Diario de un viejo cabezota***), l'escriptor reusenc **Pablo Martín Sánchez** va escriure, el 2018, un sensacional tancament de la seva trilogia personal iniciada amb *El anarquista que se llamaba como yo*. Publicada la passada tardor enmig d'una imprevista pandèmia que demostrava la capacitat visionària de l'autor, *Diario de un viejo cabezota* (editorial Acantilado) s'ha presentat, aquest migdia, a la Casa Navàs de Reus de la mà de la llibreria Galatea tot comptat amb l'assistència entre el públic de molts dels coneguts (antics professors, amics?) d'aquest original i reconegut escriptor reusenc.

A través d'un format de **?diari íntim? escrit per un ancià escriptor** que representa el mateix autor l'any 2066 atrinxerat a l'Institut Pere Mata amb un petit grup de resistents, les planes de l'obra estan plenes de referències al Reus més etern i als seus mites (Prim, Fortuny, Gaudí?). Mitjançant un hàbil joc literari que ha fet les delícies dels lectors més descaradament RTV, aquests mites s'acompanyen també d'una llarga llista de noms actuals del batec ciutadà com ara **el comunicador Josep Baiges, el cantant Ariel Santamaria o el periodista Cèsar Compte**, entre molts d'altres. ?La Judit de la Galatea em va preparar una bossa de 10-15 llibres sobre Reus? ha esmentat sobre el procés de documentació d'aquesta barreja de distòpia i homenatge a la ciutat més ?reusenquista?. Un motiu pel qual el cantautor juantxi per excel·lència, Santamaria, s'ha convertit en mestre de cerimònies de la presentació literària tot formulant una sèrie de preguntes a Martín el qual ha anat explicant els detalls d'un llibre que ?enganxa? en paraules del mateix

cantant. A més, l'acte ha comptat amb l'actuació de Joan Masdéu que ha interpretat la seva cançó *Dies sabàtics* que hi apareix també referenciada. De la seva banda, l'**actriu Aida Folch** ha llegit la introducció i una de les cites més emblemàtiques del text en la qual Dalí va declarar-se 'geni' i alhora 'de Reus' sense semblar-ho com els seus admirats Prim, Fortuny i Gaudí. 'Es podria dir que he fet un plagi per hipertròfia' de la cançó *Dies sabàtics* ha afirmat, amb ironia, Martín en esmentar el videoclip 'apocalíptic' de la peça musical de l'excantant de Whiskyn's. Menció a banda per part de l'autor ha merescut l'ajuda rebuda per part de l'Institut Pere Mata per conèixer el claustrofòbic indret on es desenvolupa l'acció futurista. 'Era un lloc ideal?' ha dit Martín qui ha recordat que la institució 'és un lloc preparat per a què els pacients no puguin sortir?' i, alhora, 'per a què no es pugui entrar?' des de l'exterior, un aspecte que resulta cabdal en la novel·la. 'Els personatges?', ha assegurat, 'fan ús de la seva llibertat per confinar-se?', una realitat avui per avui de plena actualitat arran de la Covid-19.

Durant la distesa conversa, Martín ha conversat amb Santamaria sobre altres detalls curiosos sobre el seu procés creatiu com ara el seu 'juantxisme matemàtic' que l'ha fet calcular les pàgines de cada entrada del diari a partir dels decimals del número pi o la gravació d'uns vídeos de cadascun dels 99 dies de tancament per l'elaboració de l'obra. 'He fet servir una mena de mètode Stanislavski d'escriptor?' ha dit, amb un somriure, sobre aquest material inèdit.

Sense descartar una preqüela del 'Diario', Martín ha suggerit la possibilitat de treballar en una obra de teatre amb Folch i el retorn al camp dels contes en el qual ja havia treballat amb anterioritat. De moment, però, ha avançat que treballarà durant sis mesos en localitzacions de 10 places de Barcelona per retratar 'un dia sencer?' tal com ja va fer l'escriptor i també membre de l'Oulipo, Georges Perec, a la plaça de Saint Sulpice de París.